

Ročník: 95

číslo: 14

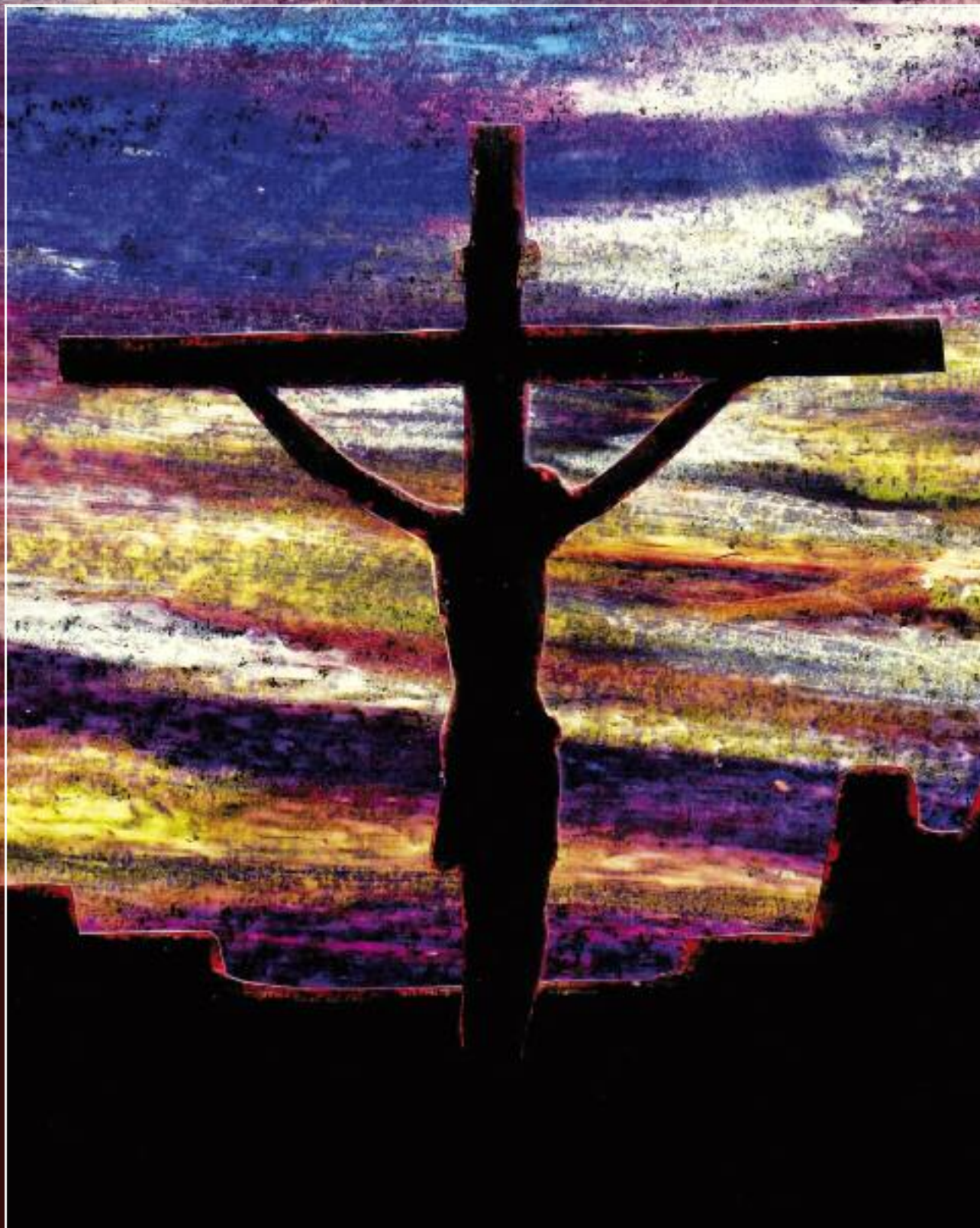
5. dubna 2015

Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

EDITORIAL

Milé sestry a bratři, vážení čtenáři!

Prožitek nejhlubšího utrpení, smrt na kříži. Ale také její překonání, cesta zpět do života, vzkříšení, nekonečná láska, milosrdenství a radost.

Tyto momenty a mnohé další provázejí pašijový týden, který právě prožíváme, a to v očekávání velikonočního zmrtnýchvstání našeho Pána, Ježíše Krista.

Které jiné období církevního roku nám nabízí takovou příležitost? Příležitost k probuzení se do nového, občerstveního duchovního života? Je to chvíle, kdy skrze smrt přichází život tak naplněný světlem, že zblednou všechny stíny pochybností. Je to chvíle úlevy, která se dostavuje po vteřině možného zaváhání, je to bezmála milový skok víry. „Přijď království tvé, buď vůle tvá“ – je to krok odvahy k odevzdání se, bušící srdce, ego rozplynuvší se v nicotě, zlomek vteřiny, kdy už není jiná cesta. Zázrak Velikonoc je také právě tento moment, kdy Ježíš svůj život absolutní víře a lásce k Otci odevzdává.

V ten okamžik Ježíš zmizel a zrodil se Kristus.

Vydání Českého zápasu, které jste právě otevřeli, se dotýká mnohých hloubek i výšin velikonočního týdne. Vystihuje slovy mnoho podob těchto svátečních dnů a zve na cestu k úvahám, například v textech bratra patriarchy nebo Olgy Nytrové, zve ke ztišení se a meditaci nad textem „Pohled do tváře Ukřižovaného“, který napsal Filip Sedlák, nebo hlubokou lyrikou Jany Wienerové „Který byl, jest a bude“, ale i k úsměvu, třeba při čtení o Šimonovi z Kyrény, nebo k exkurzu do židovského prostředí skrze příběh, který vypráví Klára Břeňová.

Příjemné a Duchem naplněné čtení, které rozehraje i tu vaši vnitřní strunu letošních Velikonoc, vám za celou redakci a všechny přispěvatele přeje

Martina V. Kopecká

Týdeník Církev československé husitské.

Vydává: Ústřední rada Církev československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová,

redaktoři: PhDr. Václav Drašnar,

Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková.

Tel. redakce: 220 398 107;

e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna. *Distribuce a reklamace:*

A.L.L. production s. r. o., F. V. Veselého 15, 190 00

Praha 9, tel. 234 092 866,

e-mail: martina.machackova@predplatne.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení

příspěvků. Předplatné: F. Brynych,

tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz

Autor obrázku na titulní stránce: John Stuart,
www.stushieart.com

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Exegetický seminář

Ve středu 11. března se v prostorách zasedací síně úřadu ústřední rady konal další ročník exegetického semináře pro duchovní a laiky, v tomto postním čase zaměřený na velikonoční biblické texty. Seminář pořádal naukový odbor ÚÚR ve spolupráci s Husitskou teologickou fakultou UK.

Starozákonním textem z 11. až 13. kapitoly druhé knihy Mojžíšovy nás provedl doc. Jiří Beneš, vedoucí katedry biblistiky a judaistiky na HTF UK. Detailní rozbor šesti Hospodinových výroků, objevujících se v tomto textu, a jejich výklad, vybízející k zaměření pozornosti na Hospodina, posloužil jistě jako hodnotný podklad k promýšlení velikonočních kázání i k běžné postní reflexi a přípravě na plné prožití nejvýznamnějších křesťanských svátků. Dr. Lukeš, specialista na Nový zákon a přednášející na HTF UK, navázal výkladem textu 12. kapitoly Janova evan-

gelia a kromě vysvětlení detailů a souvislostí tohoto textu s celkovou strukturou evangelia zasadil celý

výklad do existenciálního rámce našich (křesťanských) životů, shrnuv, že posláním Velikonoc je zodpovědnost vůči lidskému konci, která nás nabádá k životu ve shodě s Kristem. Prostředí semináře nabídlo milé společenství asi 20 účastníků, shromážděných kolem stolu a textu Písma svatého, toužících po poznání rozšiřujícím kazatelské i zvěstné obzory.

V letošním roce se uskuteční i další semináře se svatodušní, husovskou i katechetickou tematikou. Zájemci budu včas informováni na stránkách Českého zápasu či e-mailem. Zájemci o zasílání elektronických pozvánek na semináře či zájemci o preposlání výkladu textu od doc. Beneše mohou kontaktovat naukový odbor e-mailem na adrese: kristyna.mlynkova@ccsh.cz. Těšíme se na vás při dalších seminářích! **KM**

Je za námi extenzní cyklus přednášek o MJH

Děkujeme všem přednášejícím: prof. Hogenové, doc. Benešovi, doc. Vogelovi, dr. Lukešovi a dr. Hrdličkovi. Děkujeme také děkanovi prof. Láškovi, který celou akci zaštitil. A hlavně děkujeme všem posluchačům, protože jak bylo řečeno na jedné z přednášek: „Kazatel je bez obecenstva zbytečný.“ S radostí můžeme konstatovat, že celý cyklus byl velmi kladně přijat jak církevní, tak akademickou veřejností.

Věříme, že tímto počinem se podařilo úspěšně obnovit tradici fakultních extenzí, která bude v dalších letech opět pokračovat, a směřovat tak k vzájemnému intelektuálnímu i duchovnímu obohacení.

NO Vinohrady

Koncert k poctě Mistra Jana Husa v Lounech

V neděli 15. března uspořádala náboženská obec Louny koncert s dedikací Mistru Janu Husovi. Tento koncert se uskutečnil v rámci projektu „Husovy Louny 2015“ za laskavé podpory Kulturní komise Městského úřadu v Lounech.

Program koncertu zahrnoval jednak písně „Jistebnického kancionálu“ (*Ktož jsú boží bojovníci, Bůh náš všemohoucí, Jezu Kriste, štědrý kněže, Navštiv nás, Kriste žádoucí*), jednak skladby mistrů klasické hudby J. S. Bacha, Ch. Gounoda, A. Dvořáka a L. Janáčka.

Příjemné sváteční odpoledne mohla asi čtyřicítka posluchačů prožít díky zkušeným interpretkám, jimiž jsou MgA. Jana Marcinková (varhany) a MgA. Hana Žárová (soprán). Jedná se o absolventky brněnské JAMU a pražské AMU,

kteří v současné době působí jako pedagožky základních uměleckých škol v Klatovech a v Praze a věnují se také koncertní činnosti.

Koncert byl spojen s vernisáží žáků ZUŠ Louny ze třídy Jany Marešové, kteří si tentokrát připravili kresby na téma „komiks“. Výstavu otevřel dr. Jan Mareš. **HS**

Ekumenická pout' ke křížové cestě

V sobotu 14. března, v snad nejchladnější březnový den, se skupina mladých lidí vydala z Prahy do Mníšku pod Brdy. To by samo o sobě nebylo nic zajímavého. Jejich cílem však byla křížová cesta, která se nachází nedaleko Mníšku pod Brdy – Skalka. Patnáct mladých lidí z různých církví se sešlo v ranních hodinách na Smíchovském nádraží, odtud se svezli autobusem na konečnou zastávku Baně. Pak už museli po svých. Zhruba dvaceti-

kilometrovou túru prokládali modlitbami a zpěvy z Taizé. Náladu si nenechali zkazit ani sněhovými vločkami, které v březnu nejsou v Brdech nijak zajímavým úkazem. Samotnou křížovou cestu pak provázely modlitby katolíka v evangelických službách Petra Bruny, který se volně inspiroval mimo jiné i Křížovou cestou od Ferdinanda Stibora, správce naší církve během druhé světové války.

Všichni pak v pouti našli posilu v postním období, ale podařilo se navázat i nové mezicírkevní vztahy na té nejdůležitější úrovni – na úrovni mládeže.

Kateřina Merglová

NAD PÍSMEM

Vzkříšení

Jan 20,1-18

Ale Maria stála u hrobu vně, plačící. A když plakala, naklonila se do hrobu. A užřela dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy, a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo. Kteřížto řekli jí: Ženo, co pláčeš? I dí jí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili. To když řekla, obrátila se zpátkem, a užřela Ježíše, an stojí, ale nevěděla, by Ježíš byl. Dí jí Ježíš: Ženo, co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívající se, že by zahradník byl, řekla jemu: Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu. Řekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši se ona, řekla jemu: Rabboní, jenž se vykládá: Mistře.

Jan 20,11-16

Všechno z velikonočního týdne, co jsme dosud prožili, všechny dny spojené s putováním Ježíše Nazaretského – všechno – až doteď – nějak lidským rozumem chápeme.

Chápeme, jak Ježíš vjel do Jeruzaléma, chápeme i naději lidí očekávajících Mesiáše. Vnímáme i poslední večeři na svátek Pesach a rozloučení s učedníky.

Svým rozumem pochopíme i to, jak události nabírají spád a Ježíš je zajat a rychle ukřižován. Chápeme i smrt na kříži. To vše známe. Dovedeme si představit, jak tyhle věci patří do našeho života, zažíváme je přímo i nepřímo.

Nadšení, naději, přátelství, víru, lásku, blízký vztah, ale i zlost, zlobu, nespravedlnost, závist, utrpení, a dokonce i smrt. To vše je v našem světě přítomno. Ale to, co je nejtěžší pochopit, přijmout, uvěřit, to, co si nedovedeme představit, co rozum nebere – to je velikonoční zvěst o vzkříšení. Neboť to je překročení všech dosavadních pravidel, která do té doby člověk znal.

Vzkříšení, život po smrti, to je víra. Ježíš Kristus prošel cestou smrti a života, abychom nejen věřili, ale i věděli. Prošel jí jako Bůh sám, Bůh v lidském těle, ten, který na sebe vzal celou tíhu lidského bytí.

To je velmi milující Bůh.

Přijít k prázdnému hrobu velikonočního jitra a uvěřit tomu není lehké. Ani jeho nejbližší nemohou uvěřit a pochopit. Ani Marie, která mluvila s anděly i se samotným Ježíšem. Chvilé, kdy Marie přichází k prázdnému hrobu, je jednou

z nejdůležitějších chvil v životě každého člověka. Od té doby, už navždy, vychází z hrobu ne prázdnota a beznaděj, ale Boží světlo, jež je součástí každého z nás. Z něho žijeme. A toto světlo svítí i do temnoty smrti, které se bojíme jako nicoty a konce.

Tady nastupuje víra. Bez ní není možné plně a opravdově žít, dýchat, fungovat.

Každý z nás stojí před otevřeným hrobem, každý z nás mluví někdy s anděly. Možná o tom někdy ani nevíme.

Žádné dějiny, žádná kultura, žádná budoucnost tuto zvěst nemůže ztratit. Může ji zapomenout, může ji zkoušet nahradit, ale hloubka toho, co se dělo u prázdného hrobu, zvěst o Vzkříšení – ta se nikdy neztratí. Dává něco podstatného, co člověk ve světě nenajde. **Eva Cudlínová**

Prosíme tě, Bože, o svoji víru,
abychom dovedli stát
v úžasu víry
před prázdným hrobem
a uviděli z něj i pro sebe
světlo Vzkříšeného.
Světlo, které přišlo na svět,
abychom my z něj byli živi.
Kéž jsme těmi,
kdo odrážejí
alespoň malý odlesk
tohoto světla,
které svítí nade vším světem.

HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ

Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyšuji tě, můj Bože. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! Aleluja.

ŽALM 118,28-29

První čtení: Skutky 10,34-43

Tužby velikonoční (I):

2. Abychom ze vzkříšení Kristova v církvi se radovali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom Slovu života všichni se v srdcích otevřeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, děkujeme ti, že nemusíme Ježíše hledat mezi mrtvými, neboť on je živ a stal se Pánem života. Učiň si z nás nové stvoření a pomoz nám růst k plnosti života věčného! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 15,1-11

Evangelium: Jan 20,1-18

Alternativním evangelijním čtením je Marek 16,1-8

Verše k obětování: Žalm 139,1-2

Verše k požehnání: 1. Korintským 5,7-8

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, Pane a dárce života, přiveď nás do slávy vzkříšení, kterou jsi zaslíbil těm, kdo v srdci věří a ústy vyznávají, že tvůj Syn Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Jemu buď sláva na věky.

Vhodné písně: 250, 252, 257, 331

Slavíme velikonoční svátky

Nejvýznamnějšími svátky celého liturgického roku jsou Velikonoce, na které se připravujeme celé postní období. Středem je Svatý týden velikonoční se svědectvím Písma svatého o Ježíšově vykupitelské smrti a jeho slavném zmrtvýchvstání „třetího dne“ či „první den po sobotě“.

Květná neděle je nazývána branou Velikonoc. Je to poslední šestá postní neděle a současně již první den Svatého týdne. Touto branou můžeme vstoupit do velikonočních událostí, abychom zasedli s Ježíšem ke stolu na Zelený čtvrtek, v pátek pocítili dotek stínu jeho kříže a na Hod Boží velikonoční prožívali radost víry z Kristova vzkříšení a vítězství.

Květná neděle má sympatický název. Vyvolává v nás jarní atmosféru květů a zeleně. Tento den je také dnem oslavy a zpěvu. Není to však zpěv radosti v plnosti. Bude ještě přerušen tíživým nekončícím mlčením Bílé soboty, ale přesto je tento zpěv a chvála nepřeslechitelná. „Požehnaný Král, který přichází ve jménu Hospodinově“ (L 19,38).

Kristův příjezd na oslátku do Jeruzaléma byl oblíbeným námětem kazatelů i výtvarného umění v husitství. V Husových kázáních byla vyzdvížena Ježíšova pokora a skromnost v protikladu k životnímu stylu církevních a světských pánů.

Na **Zelený čtvrtek** čteme z Písma svatého ustanovení svátosti večeře Páně. Tato svátost se dostává do centra naší soustředěnosti, neboť jako husité máme kalich - jeden ze symbolů večeře Páně - přímo ve svém znaku. Duchovní bohatství této svátosti nesmí být ani námi promarněno neporozuměním nebo lhostejností. Je proto pro nás užitečné vnímat pozorněji slova a jednání našeho Pána Ježíše Krista při jeho poslední večeři v jeruzalémském večeřadle.

Od doby, kdy si takto učedníci podávali kalich v jeruzalémském večeřadle, uplynulo mnoho století.

Církev naplňuje nepřetržitě slova svého Pána „To čiňte na mou památku“ (1 K 11,25). Děkujeme v Ježíšově jménu za chléb a lámeme jej. Zvedáme kalich spásy a přijímáme z něho. Biblické slovo „památka“ znamená zpřítomnění. To, co Bůh v Kristu v minulosti učinil, se stává pro nás přítomným. Proto nás večeře Páně zavazuje k tomu, abychom ji častěji konali, toužili po ní, vážili si jí a přijímali ji s vírou a úctou.

Je to přece Kristovo ustanovení, jeho přání, jeho vůle. Když jednáme podle jeho slov - dělíme se o chléb a pijeme víno z kalicha, je Kristus s námi. Radujme se z toho, že ve večeři Páně slavené v církvi se pro nás otevírá možnost přijímat ničím nezaslouženou Kristovu milost a spásu.

Během **Velkého pátku** rozjímáme nad Ježíšovým utrpením a smrtí na kříži. Pán na kříži skončil (Mk 15,37). Jeho bezvládné tělo bylo snato. Kámen byl přiklopen ke skalnímu hrobu. Skončilo drama Velkého pátku. Utichl křik, posměch, pláč ... Nastává hluboké ticho, přišel čas mlčení...

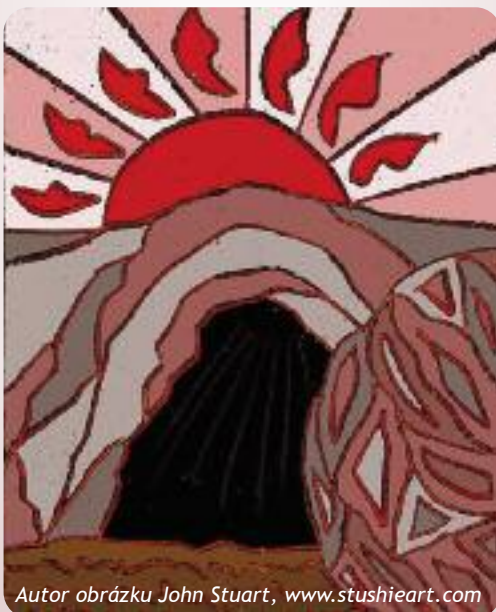
Ponořme se do tohoto ticha **Bílé soboty**. Očekávejme v nočním bdění nedělní den a jeho světlo, kdy zazní na **Hod Boží velikonoční** chvalozpěv víry „Pán byl opravdu vzkříšen“ (L 24,34). Náš Pán zemřel za naše hříchy a byl vzkříšen, aby našemu lidství dal věčný rozměr.

Jako první podíl na této Boží zprávě předávané světu mají ženy. Předávají ji dál. Jsou nositelkami radostného poselství. Oznamují, že Kristus v hrobě není. Nezůstal tam. Oznamování znamená zvěstování. Řecký výraz je užíván v Bibli tam, kde jde o zvěstování evangelia (Mt 11,4) a zvěstování věčného života (1 J 1,2,3). Ale jak bylo jejich poselství přijato? Jak se k němu stavěli učedníci, kteří se mezitím opět setkali v Jeruzalémě? Jak se k tomuto poselství stavíme my? Jak nahlížíme na prázdný hrob, který o velikonočním ránu byl k údivu všech objeven? Důležité je, jak se s touto prázdnotou vyrovnáme a jak ji přijmeme. Zda pro nás zůstane trvalou prázdnotou a tmavou nicotou, nebo se pro nás stane pootevřenou branou, skrze niž smíme ve

světle víry slyšet toho, který říká: „Byl jsem mrtev a hle, živ jsem na věky věků“ (Zj 1,18).

Přeji vám všem, sestry a bratři, pokoj a radost z Kristovy blízkosti. Ať v naději z víry smíme prožívat letošní velikonoční svátky.

Tomáš Butta
patriarcha

Autor obrázku John Stuart, www.stushieart.com

„Nenechte se pohltit sklíčeností. Naše radost se nerodí z toho, že vlastníme spoustu věcí, ale rodí se z toho, že jsme se setkali s Ježíšem, který je mezi námi. Rodí se z poznání, že s ním nejsme nikdy sami, ani v těch nejtěžších chvílích, kdy na životní cestě potkáváme problémy a překážky, které se zdají nepřekonatelné, a je jich mnoho!“

papež František

...který byl, jest a bude

Velký třesk zazněl a rozběhl se v prostor,
v němž nikdo nenaslouchal.

Celý vesmír se rozvinul do dálav, jež nikdo neměřil.
Tryskalo světlo, valila se temnota, aniž se kdo děsil.
Uhnětena tělesa, prostor i čas pokynem toho,
jenž je Věčný.

Nikdo jsme při tom nebyl, a přece jsme všichni díky Jemu.
Tenký pramínek žití vytrysklý v hloubce věků ohledává
břehy svého toku.

Jsmo. Ale jak budeme?

Ten, kdo hnětl hmotu, vdechl svým Slovem smysl všemu.

Ten, kdo stvořil život, zamířil ho jako šíp k cíli.

Tětiva napjatá k prasknutí už vydala svůj zvuk.

Šíp proniká bytím nesčetných generací,

protiná láskou ty, kdo se nechají protknout.

Jsmo. Ale jak budeme?

Znamení nebeská, znamení tvorská, znamení lidská
- to vše na oslavu Slova, jež už vstoupilo.

Vstoupilo, po zemi chodilo, ve svůj čas mluvilo,
náruč rozepjalo.

Na kříži přibito, do hrobu vloženo, pro mnohé pohřbeno.

Jsmo. Ale jak budeme?

Životem přitlučení, do hrobu vloženi,
navždycky pohřbeni?

To Slovo vystoupilo k rozpoznání, k rozeznění,
k rozezpívání, k rozdávání.

Rozpoznáno stále rozeznívá, projasňuje, volá a vysílá,
zasahuje, proměňuje, naplňuje.

Tětiva napjatá k prasknutí už vydala svůj zvuk.

Šíp letí i k nám. K srdci namířená otázka.

Jsmo. Ale jak budeme?

Jana Wienerová

ZPRÁVA STARÁ NAŠTĚSTÍ DVA TISÍCE LET

Zprávy a informace o světě se v paměti lidstva uchovávaly od ústních vyprávění příběhů přes tesání do kamene, psaní na papyrus, přes knihtisk, radiové vlny, televizi - od „audia“ po „video“. Počítače, mobily, internet, ale taky odposlech, létající drony... Není kam utéct, jdou po nás. A tak si představme:

Jak by si bulvár smlsnul už jen na Ježíšově podezřelém původu a ještě podezřelejší multi-kulti emigraci do Egypta. Kolik spekulací by se vyrojilo ohledně učedníků, tak nepochopitelně vybraných ze sprostého plebsu. I na tu poušť by za Ježíšem lezli paparazzi!

Kázání na hoře by dávalo různým neumětelským pisálkům důvod detailně rozšifrovávat Ježíšovo evangelium a dokazovat na něm Ježíšovu naivitu. Kolik planých televizních debat o nosnosti Ježíšových sociálních utopií by bylo pohnojeno internetovým kalem! Jistě by se vyhlásila soutěž, kdo nejdřív odhalí za všemi Ježíšovými zázraky kouzelnické triky.

Vztah k penězoměncům by byl definován jako nebezpečně extrémistický. Zato vztah k ženám (obzvláště cizoložným) by byl krajně podezřelý (nějakou přece mít musí!), nemluvě pak o Ježíšově vztahu k „miláčkoví Páně“.

Prohlášení o Božím synovství by bylo označeno za velikašské a paranoidní. Ježíše na oslíku cestou do Jeruzaléma by média nazvala excentrickým hippikem. Zatímco v davu by se dozajista našli takoví, co by protestovali proti oškubávání palem.

Zákulisní praktiky velerady a Piláta by vytvářely nepřehlednou konspirační teorii. Jidášova korupce by byla odhalena z blíže nejmenovaných zdrojů a ani jeho políbek by nebyl nutný, všechny tváře by byly dostatečně "provařeny" na novinových stáncích.

Kamery by v přímém přenosu s rozkoší sledovaly Ježíšovo bičování, neboť není lépe placené komodity než utrpení na živo - live. Pro větší tržní efekt by se pořádaly na Golgotu hromadné zájezdy. V touze být viděn v televizi by se lidé mohli přetřhnout v ochotě nést Ježíšův kříž. A ještě by přitom stihli do kamery zamávat příbuzným. Lotři by si užívali svých patnáct minut slávy. Jistě by ani matka Maria neunikla otázce - Jak se cítíte? Zaslíbení věčného života by pak moderátor v hysterické hlasové kaudenci definoval jako blábol pomatence. Místo kopí s houbou namočenou v octě by reportéři strkali Ježíši mikrofony s kardinálně nejpitomějši novinářskou otázkou - Jak vnímáte rozsudek? Jste nevinný? - Celý ten spektakl by pak byl proložen reklamou na smeták, pivo či spořitelnu, kterou máme mít rádi, abychom stihli WC, oběd či kafe, než to všechno skončí.

Jedině snad odpolední tma, kdy Ježíš vydechl naposled, by mohla souviset s přerušením elektrického proudu. Ale vytrvalci u obrazovek by ještě stihli snímání s kříže, reklamu na balzamovací masť a ... „vidíte, na těch ženských bylo něco šprochu, když ho tak ošetřují!“ a „jenom té mámy je tak nějak líto“ a „vojáci jistě ten hrob ohlírají“... Ostatně, co chtěl, to má, vždyť to byl blázen, tak co? Hlavně rychle přepnout na seriál, veselohru - nebo thriller? Na blbosti přece nemáme čas! Jenom se nezastavit, neztišit a nemyslet!

Ve spěchu světa úspěchu není kdy se zastavit a přemýšlet o Neúspěšném...

V čase výkonu je nějaká láska přepychem a Bůh stejně není... Uprostřed mediálního mumraje - nepreslechli jsme prosbu toho, jenž je tichý a pokorného srdce?

„Bože, odpusť jim, neboť nevědí, co činí...“

Jana Šilerová

Vracím se k tomu slavnostnímu obědu. Ono vlastně nic slavnostního nebylo, ale přece jsme se na něj těšili, nejvíce na polévku. Byla vždycky hovězí, buď s nudlemi nebo s rýží či krupicí, ale každý z nás dostal na talíř natvrdo uvařené vajíčko. Povinnost každého bylo kousek toho vajíčka nožem nebo

Nakreslil: Ferda Krajčířik

lžící ukrojit a „udat“ (podarovat) druhému, to aby se všichni měli navzájem rádi a pomáhali si. Zvyk ten byl jistě pěkný a měl ukázat dobré srdce (spříjnost) každého, ale přece jsme se, my děti, divaly, kdo z nás byl spříjnější a kdo byl lakomý. Pak následovalo zpravidla pečené maso se zelím a s knedlíkem nebo s bramborovým salátem. Ten býval pro nás pravou pochoutkou, protože mimo těch bramborů byla v něm na drobno rozkrájená cibule, kousičky osmažené slaniny nebo uzenice, kousky natvrdo uvařeného vajíčka a vše polito masnotou a slabě přioctované. To byla pochoutka – do dnešního dne jsem tak dobrý

bramborový salát neděl, i když mně ho později manželka připravila podle tohoto mého receptu. Výbornou chuť mu jistě dávaly brambory, které se u nás dařily velmi dobře.

Na velikonoční svátky se u nás koláčů nepekly, protože od Zeleného čtvrtka do velikonoční neděle se držel půst (on vlastně u nás byl půst většinu roku), maminka upekla dobré buchty na pekáči, každý dostal jednu, a jak s ní hospodařil (šetřil si ji), tak dlouho jí měl. Ale každému vydržela až do velikonočního pondělí, alespoň ke snídani.

O velikonoční pomlázce jsme mnoho nevěděli, byli jsme na samotě vzdálení venickému dění a myslím, že ani v Zásadě, ani v Loužnici se zvyk mrskání děvčát nebo polévání vodou mnoho neprováděl.

Kamil Hnídek:
Vzpomínky na Kopaň

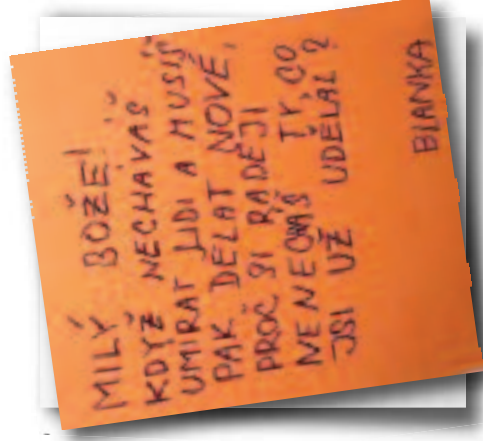
C E S T A

Milá Blanko,

moc Ti děkuji za modlitbu, která mě inspirovala k tomuto malému velikonočnímu zamýšlení. Otázky kolem smrti a vzkříšení jsou velmi složité nejen pro děti, ale i pro mnohé dospělé.

Veríme, že díky Ježíšově oběti za nás a jeho vítězství nad smrtí pro člověka život tím, že zemře, nekonečí. Zde by možná mohla být odpověď na Tvou otázku, proč Bůh tvoří stále nové a nové lidi. Myslím si, že je to proto, jelikož má lidi moc a moc rád. Ty, kteří zemřeli, si nechávají u sebe ve svém království a na svět přicházejí noví, jedineční lidé, každý stvořený

k obrazu
Božímu...
Ale jak to ve skutečnosti v tom Božím království funguje? Jak vypadá? Jak se tam všichni vejdou? Co tam

dělají? To jsou všechno tajemství, pravdu se tady a teď dozvědět nemůžeme. Někomu to může vadit, může ho to rožlňovat, mně to však připadá bezvadné. Mám ráda tajemství. Můžu si pak představovat různé možnosti. A můžu se také těšit. Jedno totiž víme určitě a jistě: Boží království bude to nejbezděnější a nejuzásnější, co si můžeme představit. Nebude tam žádné trápení, žádná bolest, žádná nespravedlnost... Připadá vám čekání na něj příliš dlouhé? Můžeme si ho ukrátkit tím, že se budeme snažit alespoň trochu si to Boží království vytvářet i tady na zemi, mezi námi.

Jana Krajčířiková

U rukou tvých

Náš život není v naší moci, ale ve dne jako v noci je v rukou tvých, v rukou tvých, Bože, v rukou tvých.

Náš život není v moci lidí, co se po vládnutí pídí, je v rukou tvých, v rukou tvých, Bože, v rukou tvých.

Náš život není napsán předem, ani do neznáma veden, je v rukou tvých, v rukou tvých, Bože, v rukou tvých.

Náš život patří tobě, Pane, ať se stane, co se stane, je v rukou tvých, v rukou tvých, Bože, v rukou tvých.

Zdeněk Svoboda

Nakreslila: Barbara Svobodová, 10 let

Kdo je kdo?

Poznáte, jak se jmenují tyto biblické postavy? Pomůže vám nápověda v závorce a řešení najdete na str. 6.

1. Otec Abrahamův, který se spolu s ním, jeho ženou Sáraj a svým vnukem Lotem přestěhoval z Uru do Cháranu. Odtud pak Abraham po otcově smrti putoval dál až do země zaslíbené (Gn 11,26; 31-32).

2. Jeden z izraelských soudců (Sd 10,1-2).

3. V Bibli jsou za-
znamenány dva
dramatické
příběhy žen to-
hoto jména.
První z nich byla
snacha Jákobova
syna Judy. Její
manžel, Judův
syn Er, zemřel,
proto ji Juda ože-
nil s Erovyň bra-
trem Onanem,
aby podle hebrej-
ského zvyku zajistil
Erovi potomky.
Onan to však nechtěl
učinít a Hospodin
jej potrestal smrtí.
Juda tedy své snaše
slibil, že ji ožení se
svým třetím synem
Šelem, až dospěje.
Zapomněl však na
to. Chytřá a odhodlaná
dívka nakonec
lští dosáhla potomků
od samého Judy
(Gn 38. kapitola).

Druhý příběh vypráví o sestře
Absalóna, syna krále Davida. Zatožil
po ní Absalónův bratr Amnón. Když
je však odmítla, protože by jejich
svazek byl proti dobrým
mravům, velice ji
ublížil. Absalón
jej za to později
nechal zavraždit
(2 S 13. a 14. kapi-
tola).

4. Jeden z dvanácti Ježíšových učedníků (Mt 10,3).

5. Další z učedníků. Byl zván Didymos, my její však známe spíše jako „nevěřícího T.“. Uvěřil ve vzkříšení Kristovo teprve tehdy, kdy si mohl sáhnout do jeho ran (Mt 10,3; J 20,24-29).

6. Adresáti Pavlových listů, jsou podle nich nazváni.

7. Jeden ze sedmi prvních jáhnů (Sk 6,5).

2

Nakreslila: Eliška Šubrtová, 5 let

Velikonoce na Kopani

Na duben připadaly zpravidla ve-
likonoční svátky. Na Květnou neděli
musli jít někdo z nás děti do Držkova do
kostela nechat posvětit kočičky. Zpravidla tím
úkolem byla pověřena sestra. Až když jsem
chodil do měšťanky (*dnes druhý stupeň ZŠ*)
a do kostela se povinně muselo chodit, nesl
jsem asi dvakrát kočičky k posvěcení.
Odpolodne se chodilo s posvěcenými
kočičkami na pole, z většvek posvěcených
kočiček se niti svázal malý krížek a ten se
vetknul do hlíny. U každého krížku a téměř na
každém poli se modlil Otčenáš a vyprošovala
se dobrá úroda. Zdá se mi, že tohoto „obřadu“,
dá-li se to tak nazvat, jsem se s maminkou
zúčastnil snad jen jednou nebo dvakrát.
Z dalších tří svátečních dní, tj. Zeleného
čtvrťka, Velkého pátku a Bílé soboty měl u nás
snad nějaký význam pouze Velký pátek, a to
ponejvíce pod dojmem ve škole nacitovaného
Vrchlického balady: Na Veliký pátek při pašijí
hlase vzdýcky jednou za rok Blaník otvírá se...
a to jsem si ten Blaník umištvoval se všim osa-

zenvstem za náš dům do Vaškovy meze,
někde poblíž Krupkovy studánky. Bohužel,
nikdy se ta mez neotevířela, jen přímo
křížálová a nevyšlovně dobrá voda z ní stále
vytékala.

Na slavnosti „Vzkříšení“ jsem snad byl jen jed-
nou v Držkově, častěji jsme však pozorovali
skupiny lidí z Loužnice, křáčející po držkovské
silnici k účasti na této slavnosti. Bývalo tehdy
na silnici pěkně vidět a zrovna tak na cestu od
Rovinky po Zádouši. A tak jsme poznali, že už
jde tečka Vobecká, Jdou Bartoňovi, a když šli
Rovinečtí, to již šla zpravidla i naše maminka,
aby se „svezla“ se známými.

Velikonoční neděle – to u nás byl oprav-
dovský svátek, takový domácí. Do kostela od
nás vzdýcky někdo musil jít, občejně na
„hrubou“ mši. Dopoledne bývalo občejně
všední, až oběd byl slavnostní. Před obědem
se ale vypravovalo, jaké to bylo v kostele,
kolik lidí přišlo (zpravidla byl kostel plný),
hrála-li hudba (to občejně celá kapela, řízená
tehdejším nadučitelem Repkou), s kým se kdo
setkal atd.

7

Soutěž o tři knihy

Nezapomeňte, že pokud nám řešení této velikonoční osmisměrky (včetně své adresy) pošlete do redakce nebo na mail jana.krajcirikova@ccsh.cz nejpozději do poloviny května, můžete vyhrát pěknou knížku. Jména výherců otiskneme v červnovém čísle.

V	M	É	L	A	Z	U	R	E	J
Í	Z	Č	E	K	Á	N	Í	J	S
R	E	K	Ž	Ž	E	N	Y	M	O
A	K	Í	Ř	D	J	P	R	CH	Š
K	E	E	Ě	Í	I	T	I	H	S
P	Ř	L	T	L	Š	T	J	O	M
Á	E	Í	Á	Á	A	E	B	R	U
N	Č	T	Ž	E	P	O	N	A	T
K	E	T	R	V	T	Č	Ž	Í	E
I	V	V	R	A	D	O	S	T	K

ČEKÁNÍ
ČTVRTEK
HORA
JERUZALÉM
KŘIŽ
NEDELE
PASÍJE

PÁN
PÁTEK
PILÁT
RADOST
SMRT
SMUTEK
SOBOTA

TICHO
VEČEŘE
VÍRA
VZKŘÍŠENÍ
ŽENY

Blahopřejeme výhercům z únorové Cesty

(řešení: A4, B5, C6, D8, E7, F9, G10, H2, I1, J3):

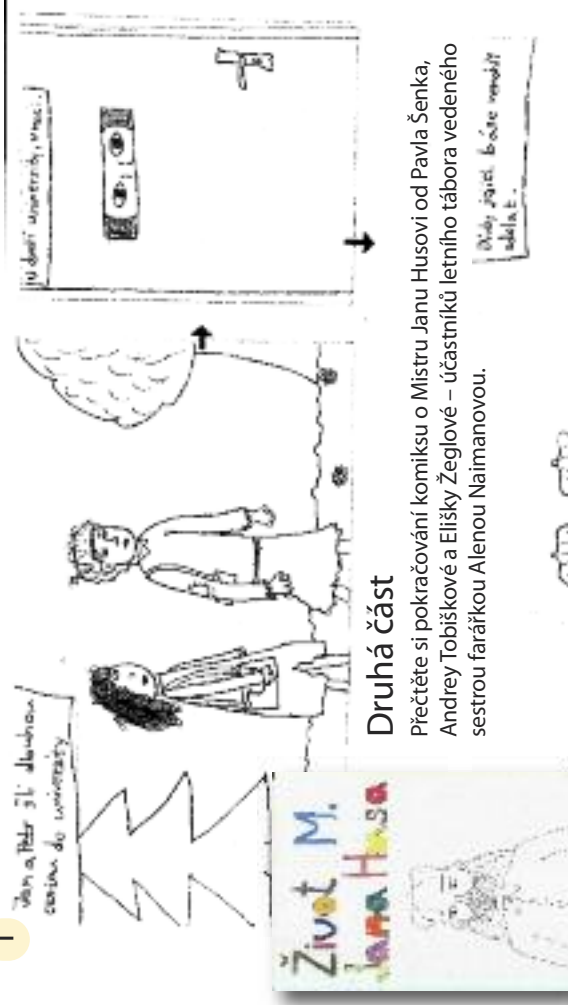
Matěj a Barbora Sedláčková z Mnichovic

Vojta Protivánek z Nákla

Ema Hořínková z Rataj n. Sázavou

Řešení ze str. 2: 1. Terach; 2. Tóla; 3. Támar; 4. Tadeáš; 5. Tomáš; 6. Timoteus; Titus; 7. Timón

1

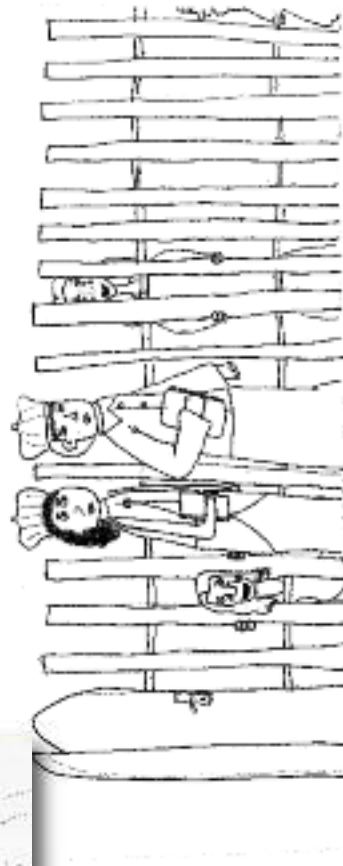

Druhá část

Přečtěte si pokračování komiksu o Mistru Janu Husovi od Pavla Šenka, Andrey Tobiškové a Elišky Žeglové – účastníků letního tábora vedeného sestrou farářkou Alenou Naimanovou.

Možná žánr, boží vepřít!
sbláta, E.

2

3

Dětské Velikonoce

V Písmu svatém stojí psáno, jak po noci přišlo ráno a jak celá Palestina dočkala se Krista, Syna. Lidé zaslíbené země vidí Boží dílo zřejmě: nemocné a slabé chraň, hříšné vede ku pokání. Ze všech stran jde k němu lid svazek s Bohem obnovit:

Avšak ani nepřátelé nehodlají čekat déle: v tajnosti se uradili hledat k vraždě vřehodnou chvíli.

„Brzy zabijeme krále, který přišel nenadále.“ „Jenom ve svátek ne, páni, to by vedlo ku povstání, nebot lidé v něho věří. Počkáme si, až se zjeví, a pak bez povyku, tiše, vytrhneme na Ježíše.“

Také lidé zná svou chvíli, k velenězí tajně pílí. Prodral za hřst peněz Pana. Zradá je už dokonána. O těch plánech lidé neví, až se zčistajasna zjeví.

Velkonoční čas nastává. Jeruzalém – samá sláva, ba i na vsích zbožný lid chce ten svátek oslavit. Pan Ježíš a učedníci usedají ve světnici: modlíli se, zazpívali, vzdali Pánu Bohu chvály. Hod beránka oslavili jak po léta zvyklí byli.

Když končili hodování, Ježíš smutně hlavu sklánil, vypravuje o své smrti. Učedníci hlavou vrtí. Jak by mohli pochopit, že má Kristus na smrt jít? „Jeden z vás v tom okamžení za stříbro mou duši smění.“

Všem sedícím za tím stolem jámal chléb a dával kolem: „Tělo mé se v obětí dává, hříšné k Bohu povolává. Vezměte a jezte z něho, z toho chleba nebeského!“

Jak nám Bible připomíná, zvedl potom číši vína: „Spasení jste krví mou za lid Boží vyřtírou. Novou smlouvou milosti Pán Bůh vždy vás uhoští!“

Po večerí, v noční chvíli na kopec se uchýlili. „Všichni vy se odvráťte, až me trpět uvídíte,“

Učedníci smutni celí na Mistra se zahleděli. Tu však Petr vstane prudce a v přísaze zvedne ruce: „Já kdyby snad všichni – já nei Slibuji ti věrnost, Pane.“

„Petře, málo sil ti zbývá; ještě kohout nedozpívá, třikrát zapřeš přede všemi, zůstaneš jak ovce němý.“

Jen Pán Bůh ví, co se stane. Do zahrady Getsemane záci Páně zamířili, aby ještě bděli chvíli. „Přátelé, zde usedněte, jen tři se mnou dále jděte.“

„Má duše je smutná k smrti, kalich hořkosti mne drtí.“ „Zbav mne, Otče, toho zleho.“

prosíl Boha nebeského. „Staň se však ne vůle moje, nýbrž rozhodnutí tvoje.“ Zatím učedníci spali, svého sílbu málo dbali. „Hle, již přišla naše chvíle! Z dřímot prochíte cíle, když je zrádce opodálil!“ Pán se Bohu odevzdal.

Jidáš, člověk dvojaký, vede k místu vojáky. „Ježíše vám ukáží“

- polbim jej na tváři.“ Tak se Krista zmocnili. Spoutali ho ve chvíli. Zatímco se povyk ztropí, Petr tasí na pochodpy.

„Ukryj svou zbraň, milý Petře; víš, že Pán Bůh krve nechce?“ Vidá ozbrojené davy Ježíš vyčítavě praví: „Denně jsem byl mezi vámi, však to víte dobře sami. Mysíte, že v temné noci Boží Syn je bez pomoci? Což jste vyšli na zloděje, že sem rota s klacky spěje?“

Copak učedníci milí učinili v tuto chvíli? Všichni zbledli jako stěna - vzali nohy na ramena. Všichni? Ani Petra – Skálu neměl k ruce Král všech králů?

Ale kdepak! Petr v dái pečlivě se do tmy hálí. Pán je sám. Jen malé dítě vidělo tu hrůzu v skrytě. Teď se stane něco zlého: Krista Pána zajatého odvádějí bez odkladu před židovskou veleradu. Přelčení rvá chvíli

- Krista na smrt odsoudili. „Rouhal se. Co chcete více? Zaslouží si šibenice.“ A jak navedeni byli, tělo Boží potupili.

Na dvoře se Petr choulí, strachem očí do tmy pouli: „Takový je údel Pána? Och, jaká to krutá rána!“ Přišli k němu, poznali jej: „Tys chodil s ním, nezapírej!“ „Já ho neznám, milí páni! To je vaše klamné zdání.“

A tak třikrát zapěl v bážni. Slyší Tu kokrhání zazní. Kohout zřána buď spáče. Petr mlčí. Hořce pláče.

Přišlo jitro. V stínu palem vřívá město Jeruzalém. Jidáš spatřil, co se stalo. Svědomí ho sužoval, v trpkých mukách duše vězí - spěchá rovnou k velenězí. Penize, jež drží v dlaní, nepřinesou požehnání, a tak rozhodne se rázem: stříbrňáky hodí na zem. Netěší se však z té změny a zítra je – oběšený.

Rozhodnout, co s Kristem nyní, musí Pilát v soudní síni. „Pověz, Kriste, jsi král židů?“ „Já jsi pravil. Ptej se lidí!“ Pilát sám si neví rady s krutostí té velerady. Rád by uhnul. Jeho žena celiká je předěšena: „Nedopust se, muži, chyb; je to člověk spravedlivý!“

Co však platno, židy přece pohněvat si Pilát nechce. Starý zvyk o svátcích měl, lidu vězně propouštěli. „Propustím na přání vaše Ježíše či Barnabáše.“ Lidé jsou však zaslěpení, Krista Pána málo cení: „Propustíš nám Barnabáše, taková je vůle naše.“

„Abý ztichlo pobouření - ač v něm žádné viny není - po vůli vám učiním. Poradte si sami s mím!“ „Ukrážujem toho krále!“ řvaly davy vřtvaly. Bili ho a nadávali: „Zdráv buď, zdráv buď, ty náš králi!“

A hrůza je dovršena - kříž mu dali na ramena. Krista vedou ku popravě, když tu jakýs Šimon právě

z pole domů zamíří. Chytnou ho a ke kříži vojáci jej povolají; co mu platno, že se hájí? „Nestačí už síly vězni, na svá bedra kříž ten vezmi!“ U té cesty ženy stály, plakaly a naříkaly.

Sledujme však na Golgotu popraví tu rotu!

z pole domů zamíří. Chytnou ho a ke kříži vojáci jej povolají; co mu platno, že se hájí? „Nestačí už síly vězni, na svá bedra kříž ten vezmi!“ U té cesty ženy stály, plakaly a naříkaly.

Sledujme však na Golgotu popraví tu rotu!

z pole domů zamíří. Chytnou ho a ke kříži vojáci jej povolají; co mu platno, že se hájí? „Nestačí už síly vězni, na svá bedra kříž ten vezmi!“ U té cesty ženy stály, plakaly a naříkaly.

Náhle země zatměla se jako o půlnočním čase. „Otče, přijmi ducha mého do království nebeského!“ Když Kristus Pán dokoná, roztrhne se opona.

Jeden voják, který právě pomáhal zde při popravě, velice se poděsil, náhle zvolal ze všech sil: „Nejsou to jen klamné divy. Člověk ten byl spravedlivý!“

Navečer se vrací stráž jim každe, a jak povinnost do Ježíše kopl vbody. Nakonec se všichni shodli, že se jim to kruté dílo dokonale podařilo. Skoro za tmy muži stáli s kříže tělo spěšně šňali, zaháli v rubáš bílý a do hrobu uložili.

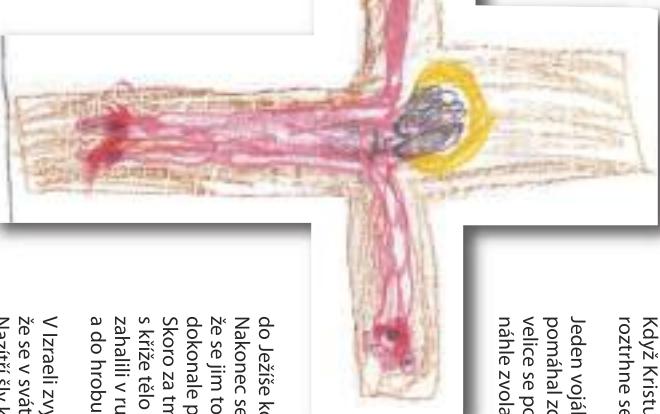
V Izraeli zvykem bývá, že se v svátek nepohbává. Nazířti šly k hrobu ženy, kde byl Ježíš uloženy. Přišly tam. O, jaká kouzla? Slova bázně se rtů sklouzla. Kámen z hrobu odvaleny, spatřily ty zbožné ženy. Náhle anděl, kde se vzal, na tom místě v jasů stál: „Svého Pána nehledejte! Povsral z mrtvých, zaplesejte!“

Co tu ženy uhlídaly, učedníkům zvěstovaly.

Vojáci se v hlučném chvatu chopi Ježíšova šatu, by si losem rozdělili

z pole domů zamíří. Chytnou ho a ke kříži vojáci jej povolají; co mu platno, že se hájí? „Nestačí už síly vězni, na svá bedra kříž ten vezmi!“ U té cesty ženy stály, plakaly a naříkaly.

Sledujme však na Golgotu popraví tu rotu!

Makrevili: Fedta Kajčičik

z pole domů zamíří. Chytnou ho a ke kříži vojáci jej povolají; co mu platno, že se hájí? „Nestačí už síly vězni, na svá bedra kříž ten vezmi!“ U té cesty ženy stály, plakaly a naříkaly.

Náhle země zatměla se jako o půlnočním čase. „Otče, přijmi ducha mého do království nebeského!“ Když Kristus Pán dokoná, roztrhne se opona.

Jeden voják, který právě pomáhal zde při popravě, velice se poděsil, náhle zvolal ze všech sil: „Nejsou to jen klamné divy. Člověk ten byl spravedlivý!“

Navečer se vrací stráž jim každe, a jak povinnost do Ježíše kopl vbody. Nakonec se všichni shodli, že se jim to kruté dílo dokonale podařilo. Skoro za tmy muži stáli s kříže tělo spěšně šňali, zaháli v rubáš bílý a do hrobu uložili.

V Izraeli zvykem bývá, že se v svátek nepohbává. Nazířti šly k hrobu ženy, kde byl Ježíš uloženy. Přišly tam. O, jaká kouzla? Slova bázně se rtů sklouzla. Kámen z hrobu odvaleny, spatřily ty zbožné ženy. Náhle anděl, kde se vzal, na tom místě v jasů stál: „Svého Pána nehledejte! Povsral z mrtvých, zaplesejte!“

Co tu ženy uhlídaly, učedníkům zvěstovaly.

Vojáci se v hlučném chvatu chopi Ježíšova šatu, by si losem rozdělili

z pole domů zamíří. Chytnou ho a ke kříži vojáci jej povolají; co mu platno, že se hájí? „Nestačí už síly vězni, na svá bedra kříž ten vezmi!“ U té cesty ženy stály, plakaly a naříkaly.

Sledujme však na Golgotu popraví tu rotu!

Pohled do tváře Ukřižovaného

Před téměř dvěma tisíci lety se stala událost kosmických rozměrů, která zásadně změnila svět, ačkoli svět si toho, zdá se, dosud není plně vědom.

Pravidelně vyznáváme, že Kristus „zlo světa i smrti přemohl“.

Nevím, jak vám, ale mně se zdá, že smrt řadí dnes stejně jako dřív a netváří se nijak přemoženě. Klíč možná bude v tom, co vyznáváme jen svátečně, že Ježíš „byl ukřižován, umřel, byl pohřben a sestoupil do pekel“. Pravá hloubka Ježíšova utrpení a smrti neleží na kříži. Přestože pohled do tváře Ukřižovaného je strašlivý, tak stejnou smrtí umíralo množství lidí. Výjimečnost Kristova kříže se skrývá až za jeho horizontem, pro nějž vnější hrůznost je „pouze“ symbol. Spasitel totiž nepřišel, aby přemohl fyzickou smrt, nýbrž aby přemohl smrt duchovní. Za nás sestoupil do temnoty

a prošel ohněm soudu. Zemřel totální smrtí, ve které prožil odloučení od Boha. Proto se mu z úst derou slova: „Bože můj, Bože

Caspar David Friedrich: Kříž na horách
 Děčínský oltář (foto Wikipedia)

můj, proč jsi mne opustil.“ Ježíš, který vzal na sebe hříchy celého světa, byl souzen, abychom my souzeni nebyli, abychom nebyli uvrženi do temnoty opuštěnosti, kde je jen „pláč a skřípění zubů“. Často mluvíme o věčném životě a znovuotevřené cestě k Bohu. Mluvíme o tom, co vykoupění znamená pro nás, z naší strany. Méně často mluvíme o tom, co vykoupění znamená pro Ukřižovaného. Nemluvíme o hrůze, která nás drásá při pohledu do jeho tváře. A o tom, co se za ní skrývá. Už při představě osobního soudu nad našimi „malými“ hříchy se nám rozšiřují zorničky strachem. Ovšem představte si, že vezmete na svá bedra hříchy celého světa a dobrovolně předstoupíte před Pána s vědomím, že musí přijít trest. Když si toto uvědomíme, tak nás jímá závrať nad mírou Kristovy lásky k nám. Pak nezbývá než spolu se setníkem, který viděl, jak skončil, vyznávat: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“ **Filip Sedláč**

Šimon

„Šimone, tak jdeš už?“ Tak to už je vážný. Když Anna použije tenhle tón, měl bych sebou hodit. Kolik je vlastně hodin? No jo, je fakt pozdě. To je tím, že včera jsem šel spát vlastně až dneska...

„Jistě, miláčku, už běžím, jděte s dětmi napřed, sejdem se před chrámem!“ Sláva, sice mrmá, ale odcházejí. To by mi mohlo poskytnout ještě pár minutek spánku.

„Hej, Šimone, jsi tam? Včera jsem od Petra zaslechl, že jste dorazili do Jeruzaléma na svátky a ubytovali se tady. Tak jsem si řekl, že tě musím pozdravit.“

Ach jo, to je Ondřej. Tak to si už nepospím. „Buď zdrav, kamaráde, rád tě zase vidím. Ale nemám moc času. Žena s klukama šli napřed, musím je dohonit, jinak to od ní budu mít na talíři ještě tejdén.“

„Jasně, jasně, vždyť jsem taky ženatý, ne,“ zasmál se Ondřej a naprosto v rozporu s tím, co právě řekl, se pohodlně usadil dole v síni, jakoby měl v plánu se mnou klábosit nejmíň hodinu.

„Tak povídej, jak jde život? Celej rok ses tu neukázal...“ „Jak bych taky mohl, prosím tě, už takhle na tu naši každoroční výpravu sem šetřím půl roku. To víš, se dvěma dětma a manželkou nemůžeš přespávat někde ve škarpě u cesty.“

Studená voda chrstnutá do obličej je mě přece jen trochu probírala. Ještě prohrábnout vlasy, s ušmudlanou tunikou už toho ale asi moc nesvedu. „Promiň, Ondřej,

vážně už musím jít. Ty nejdeš dneska do chrámu? Mohli bychom to probrat cestou.“ „Dneska ne, mám už něco domluvenýho. Víš co, přijď večer k Petrovi.“

„Dobře, uvidím, co budu moct. Tak se měj!“ Uf, to slunce už pálí, to zas bude den! Anna vyrážela nejmíň před půl hodinou, to už je sotva doženu. Na běh dneska rozhodně ve formě nejsem.

Ach jo, co je to tady za srocení? „Uhněte, pospíchám, potřebuju rychle do města. S dovolením, rád bych prošel...“ Vypadá to zase na nějakou popravu, poslední dobou je to každou chvíli.

„Hej, ty tam, no ty v tý hnědý tunice, ty vypadáš dost silnej. Pojď sem, poneseš mu kříž.“ Cože, to myslí mě? No to snad není možný! To mi ještě scházelo. Proč si ten Říman musel vzpomenout zrovna na mě? „Promiňte, hrozně spěchám...“

„Ty si chceš ze mě utahovat? To bych ti teda fakt neradil! Koukej si to vzít a upaluj!“ Já se snad zblázním, takovej pech! Proč zrovna já! Už slyším Annu, jak říká: „To je Boží trest, miláčku, za to, že jsi včera s chlapama nasával! Kdybys ráno vstal včas, ten kříž by teď nesl na hřbetě někdo jiný!“ Nejhorší na tom je, že je to v podstatě pravda. Ale co můžu dělat – Římanům se odporovat nedá, zvláště když jsou ozbrojeni a naštvaní.

Proč si ten zatracenej kříž nemůže ten odsouzenec táhnout sám? No, jak tak na něj koukám, vypadá dost zřízeně, asi mu dali co proto. Zajímalo by mě, co provedl, že

ho takhle zmlátili. Nerad bych byl na jeho místě – pořád lepší ten kříž jenom odnést než pak na něm sám viset. Přitom ale nevypadá jako nějaký vyvrhel nebo revolucionář. Vůbec se nebrání, jen tak odevzdaně jde, i když dobře ví, co ho čeká.

„Hej, řekni mi aspoň, pro koho ten kříž nesu!“ houkl jsem na Římana.

„Co se staráš, chlape? Ale stejně by ses to dozvěděl – je to nákej Ježíš, prej o sobě tvrdil, že je židovskej král.“

Židovskej král, no to mě podrž. To je teda nápad. Až budem nahore, musím se poptat, co je to za blázna. Annu už tak jako tak nedohoním a tohle je vlastně dobrá výmluva. Teď se na mě podíval. Tváří se tak mírně... Jako by mi děkoval, že to táhnu za něj. No to má taky zač, je to pořádně těžký dřevo. Kdyby člověk aspoň nemusel šlapat do kopce a nebylo takový vedro. Proč se vůbec popravu dělají na kopci? To si to divadlo nemůžou užít pěkně v klidu dole? Ať už se na mě nedívá, jde mi z toho pohledu mráz po zádech! Tak jsme konečně tady, fuj, to byla dřina. Ten Ježíš už taky sotva plete nohama. Takovej mladěj člověk, co ho to napadlo vydávat se za krále? A kdo mu to mohl uvěřit, takovou hloupost? Zase se na mě dívá! Ty jeho oči! Tak si tak říkám, že s těmahle očima bych mu asi i já uvěřil cokoliv. Musím se na něj vyptat, je mi jasný, že jinak by mi to pořád nešlo z hlavy. Počkám tady, co se bude dít. Tak se mi zdá, že nic jinýho už není důležité, to je zvláštní... **Jana Krajčírková**

Den skříšení Jesukrista

(Husitská velikonoční píseň)

Den skříšení Jesukrista, alleluia,
chvalmy Buoha podlé Písma!

Ten den slavný král anjelský,
alleluia,
osvietil nad nepřátely.

Alleluia, alleluia, alleluia,
alleluia, alleluia!

Což byl Adam otec stratil,
alleluia,
tot' nám tvořec jest navrátil.

Maria, rač vspomahaci, alleluia,
ty jsi naše milá máti!

Alleluia, alleluia, alleluia,
alleluia, alleluia!

Bychom sediec na pravici,
alleluia,
chválili Buoha v trojici.

Daj nám Krista užiti, alleluia,
naše duše rač spasiti!

Alleluia, alleluia, alleluia
alleluia, alleluia!

(Z Rukopisu vratislavského, in:
Husitské písně, ČS, Praha 1952)

Vratislavský rukopis

Vratislavský rukopis vznikl roku 1432 na Starém Městě pražském. Důvodem sepsání byla pravděpodobně bitva u Domažlic mezi husity a křížáky. Jméno autora je neznámé, ale evidentně šlo o pražského husitu žijícího na Starém Městě. Ve spisu jsou zaznamenány především vojenské události. Vratislavský rukopis se stal výchozím textem tzv. Starých letopisů českých. Ty jsou vyprávěcím pramenem českých, většinou anonymních autorů několika generací. Vznikaly 90 let - nejspíš mezi léty 1432-1527. Název pochází od Františka Palackého, který tak označil 17 starých letopisů, jež vydal v edici Archiv Český (tehdy název Staří letopisové čeští od roku 1378 do roku 1527 čili pokračování v kronikách Přibíka Pulkavy a Beneše z Hořovic z rukopisů starých vydané).

Rukopisy pokrývají dějiny celého 15. století a počátek 16. století (převážně události mezi léty 1378 - 1526) a vypovídají o době husitské, poděbradské a jagellonské. Vznikaly v městském prostředí (hlavně v Praze a Hradci Králové).

Malé velikonoční zamyšlení

Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.
Jan 3,16

Myslím si, že každý máme své Kafarnaum, své posvátné místo.

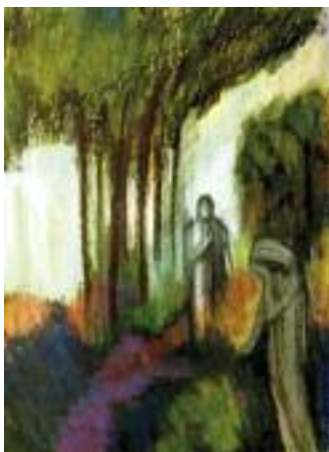
Byla jsem v tomto starověkém městě na severu Galilejského jezera jednoho slunečného dne začátkem března. Kolem voněla tráva i rozkvetlé keře. Posadila jsem se na jeden z velikých kamenů a zdálo se mi, že pozůstatky posvátné stavby ke mně promlouvají, ovanulo mě cosi zvláštního. Jako bych na okamžik prožívala chvíli, kdy Pán na sebe bere naše nemoci, hříchy a posedlosti.

Dívala jsem se do krajiny a uvědomovala jsem si, že je to místo, které tajemně promlouvá. Bylo mně v tu chvíli jasné, že potřebuji dotyk svatých míst. Že si ho vychutnám všemi smysly a budu se k tomuto pocitu a vnitřnímu „zjevení“ vracet i po letech.

„Jak bych mohla nevěřit v toho, kdo k nám byl vyslán samotným Hospodi-

nem?“ cítila jsem. Větší velkorysost a větší odpuštění si už ani nelze představit. Absolutní láska a věrnost Ježíšova je úžasná. Je nám dán čas života, pocítujeme ve svém srdci a ve své mysli jistotu vzkříšení a budoucího oslavení. Potřebujeme více prožívat skutečnou velikonoční radost tak, jako prožíváme radost vánoční. Po celý život přítomně řešíme etická dilemata, vztah ke smrti a vztah k oběti. Jsou otázky, které si nemůžeme neklást. Není spásy bez oběti. Spásná oběť Kristova nám přináší osvobození od hříchu a otevírá cestu do Božího království. Ježíš je ten, kdo má moc, dostal totiž Boží zmocnění.

Církev je společenstvím Kristovy pravdy. Nesmíme propadat katastrofickým scénářům, tomu, co lidsky nahlíženo, nemá východisko. Máme-li nějaký nedostatek či handicap, může být prostředkem, jehož prostřednictvím nás chce Bůh učinit silnými. Staňme se průsvitným médiem, skrze něž může do ži-

Jana Wienerová: Ráno v zahradě

vota proudit nekonečná síla Boží aktivity a mou jedinou zásluhou může být, že této síle nebudu překážet. Duch svatý je tu stále, je naším duchovním dechem. Máme Boha ve svých kořenech, ve své kultuře. Ujme se nás i s našimi problémy, zasutými bolestmi, traumaty, se všemi strastmi a břemeny. Můžeme se obrátit přímo k Otci. Smysl bytí i spásu nacházíme skrze druhého, skrze svého bližního a naši lásku k němu. Přinášíme ovoce z možností, potencií Božích a nabízejme ze svých obdarování sestrám a bratrům. Boží možnost v nás je nést ovoce i v ten čas, kdy se to nečeká. Svatý Duch koná pro nás dílo Kristovy spásy. Bůh je absolutní, svrchovaná a nekonečná láska. Připomeňme si ona slova plná naděje: „Kdo věří ve mne, má život věčný.“ (J 6,47)

Olga Nytrová

Balada blanická

Jaroslav Vrchlický

Na veliký pátek při pašijí hlase
vždycky jednou za rok Bláník otvírá se.
Zle je, zle je tomu, či krok tam se šine,
musí čekat, musí, až rok zase mine;
ještě věru šťastný,
když rok v sklon se chýlí,
pakli onu hroznou nepropase chvíli,
v které opět žalném při pašijí hlase
na veliký pátek Bláník otvírá se.
Mnohem hůře tomu, komu těžké spaní
na znavená víčka zázrakem se sklání,
usne tu a zaspí třeba na sta roků.
Oj, což darmo želí pak svých bludných kroků!

Smutná je to chvíle na veliký pátek! -
Vyšel soused Jíra z chaty svojí vrátek,
místo do kostela, pašije kde pěli,
obrátil se k lesu. Den byl šerý, stmělý,
jak se stromy smutně, teskně rozšuměly!

Soused Jíra ve vsi platí za písmáka,
víc jej lesní šero než dům boží láká;
kráčí dál a dále, pod Bláníkem stojí,
staré zvěsti dědů v lebce se mu rojí,
usměje se trochu. - Aj, tu skalní stěna
pod kořáním sosen kyne otevřená!

Soused Jíra vejde, hlavou při tom kývá.
Z dálky pašijí hlas v dumy lesa splývá.

Dlouhá chodba před ním;
na konci cos kmitá,
jak hvězdička bílá, oblakem když svítá,
Jíra za tím leskem kráčí dál a stále,
až se octne náhle ve kamenném sále;
kolem stěny pěkně stojí řady koní,
ob čas řemeny jim o třemeny zvoní,
jak hnou hlavou v dumě,
jak přešlápnu časem,
zní to dálnou chodbou
temným, dutým hlasem.
Vedle koní v skutku, báje pravdu měla,
rytířů se tlupa v šeru tajném tměla,
v pláštích zahalení, kolem rozložení
jako v těžké snění byli pohrouženi.
U nohou jim zbraně v hromadách se leskly.
Na hlavách jak hvězdy ob čas přílby bleskly,
velkých štítů plochy plály stříbroskvělé,
velké, příkrýt mohly tělo s koněm celé,
meče obrovité, mlaty okované,
houfnice a praky k střelbě uchystané,
hvězdy na řetězích, oštěpy a dýky,
palcáty a kopí. Seřaděno v šiky
boží vojsko stálo v pláštích zahaleno,
k boji připraveno, v sen však pohrouženo.

Kamil Hlubuček: Stékající obloha (Malý Blaník); olej na plátně

V středu toho davu praporec se zdvíhal,
na něm svatý Václav s orlicí se míhal.

Než to Jíra prohlíd', než to mohl chápat,
balvan skalních dveří
s hrozným třeskem zapad',
pašijí pláč dozněl v pustém šerém lese,
ohlas ještě slabý v skály sem se nese,
jak pták postřelený perutě když vzpíná,
o klenby se třepe, třepe, uhasíná.

Náhle Jíra cítí v údech těžkou mdlobu,
sedne, myslí, malou odpočinu dobu,
sedne, a již dřímá ve živém tom hrobu.

Bůh ví, jak spal dlouho.
Když se vzbudil zase,
chvíle byla, v které Bláník otvírá se.
Nevědělt' to ovšem, kolem zrakem těkal,
mnul si žasem oči, znovu se zas lekal;
kolem stěny pěkně stojí řady koní,
ob čas řemeny jim o třemeny zvoní,
jak hnou hlavou v dumě,
jak přešlápnu časem,
zní to jako druhdy chodbou táhlým hlasem.
Vedle koní posud řada mužů stojí,
chvějí se jak stíny, jež se lesem rojí,
v pláštích zahalení, kolem rozložení,
jako v těžkém snění zase pohrouženi.

Ale u jich nohou nebylo víc zbraní.
Místo velkých štítů jak měsíčné plání
ruchadla se skvěla, pluhy místo praků,

místo mečů, kopí zdivenému zraku
jevily se kosy, rýče, cepy, brány,
motyky a srpy čistě ukovány,
stejně nad tím davem
prapor se však zdvíhal,
na němž svatý Václav s orlicí se míhal,
vesel zachvíval se...

Pašijí zvuk zdáli
zmírajícím zvukem zaleh' mezi skály.
Hola, Jíro, vzhop se,
chčeš-li v lesním klestu
najít otevřenou ku domovu cestu!
Ještě pohled zpátky! - Koně zařehtali,
bezdech Jíra vyšel ze blánické skály.
Ví Bůh, ký rád roků
nad hlavou mu táhnul!
K potoku se Jíra jako maně nahnul.
Zachvěl se, neb viděl v zřídle obraz kmeta,
jehož lebka celá šedinami zkvětá,
jehož skráně bledé vrásky jsou a rýhy,
jako toho, kdo čet' mnoho z divné knihy,
kterou Bůh nám dává jenom zřídka k čtení
a pro jejíž velké, těžké pochopení
jedni lhostejní jsou - druzí zaslepení.

Udivený Jíra přišel do vesnice,
nepoznal jí - jeho rovněž nikdo více.
V polích plno ruchu, kam jen zrak se díval,
a nad smavým krajem
vesel skřivan zpíval.

(Ze sbírky Selské balady)

Zamyšlení nad filmem

Exodus

Do kin na konci prosince 2014 dorazil nový film režiséra Ridleyho Scotta (Gladiátor, Království nebeské...) **Exodus: bohové a králové**. Námětem je otroctví Izraelitů v Egyptě a jejich návrat do Kanaánu/Izraele pod vedením Mojžíše.

Vypravila jsem se na něj spíše ze zvědavosti a profesního zájmu: Nejsem příliš důvěřivá vůči biblickým velkofilmům. Ale režisér Scott točit filmy umí. Co záběr, to podívaná. Navíc má peníze: Může si dovolit tisíce komparsistů, věrné modely egyptských staveb a skvělé digi triky. Barvy jsou syté, evokující středomořské Slunce (natáčeno ve španělské Almerii a v Maroku). Letecké záběry vyjevují velkorysý měřítko scén. Takže jestli někdo očekává spektakl s jednoduchým příběhem, bude spokojen.

Já jsem ale neočekávala jednoduchý příběh. V židovské tradici je „Moše Rabenu“, „naš učitel Moše“, klíčovou postavou pro formování Izraelitů jako kolektivu („lidu“) a pro formování náboženství ze zásadního bodu – z bodu etického a občanského zákoníku. Před třemi tisíci lety oheň vědomí svému kolektivu přinášeli silní jednotlivci: Mojžíš, Buddha, Lao-c, Sokrates. Před dvěma tisíci lety už to byl pokus o rovnováhu – Ježíš a Máří Magdalena.

A dnes už jednotlivec zmůže málo: Potřebujeme, s plným vědomím své jedinečnosti, spolupracovat a tvořit společně. Je prakticky jedno, jestli byl Mojžíš historická postava či zůstává postavou mytickou. Koneckonců u tématu samotného otroctví Izraelitů v Egyptě se archeolo-

gové a historici nemohou dohodnout, zda k němu skutečně došlo, a tedy zda došlo i k odchodu a čtyřicetiletému putování pouští, či zda Izraelité vzešli z domácího obyvatelstva Kanaánu na samařské vysočině. Z pohledu síly příběhu v kolektivní paměti je to nepodstatné (dokud se na činy Izraelitů nezačnou dnešní Židé či fundamentalističtí křesťané odvolávat jako na historický fakt). Nicméně Mojžíš je v židovských textech tak zajímavou postavou, že si zasloužil psychologickou kresbu. Koneckonců je archetypální postavou: Mnoha lidem by pomohl náhled do jeho vnitřní motivace, prožitků a myšlenek, které vedly k důležitým činům. Zvláště v době, kdy se staré formy tradičních náboženství judaismu, křesťanství a islámu jeví jako zoufale nepružné a potřebující změnu, bychom rádi věděli, co si jejich „praotcové“ mysleli, jak cítili a jaká byla jejich cesta k obrazu Božství.

A k tomu bohužel nedojde. Mojžíše sice hraje charismatický a dobrý herec (Christian Bale), ale scénář popisuje vnější příběh. Více pozornosti je věnováno destrukci egyptského vojska než Mojžíšovu setkání s Bohem. To je zároveň i nejslabší bod filmu, přitom v mytickém příběhu má být nejsilnějším... Podivné scény, kdy je Mojžíš zavalen bahnem po dešti, vidí hořící keř a mluví k němu malý chlapec, se pohybují na okraji blouznění. Je-li jimi naznačeno, jak těžké je přijímat „vnitřní hlas“, rozlišit ho jako důležitý, být pro něho čistou nádobou – tedy příjemcem bez ega, a zprostředkovat ho, není to uděláno důsledně: Spíše může divák získat pocit, že se Mojžíš prostě zbláznil. Tento

dojem je zdůrazněn i jeho fyzickou proměnou. Zatímco jako přítel a domnělý bratranec faraonova syna to byl urostlý, rozhodný, odvážný, praktický muž se sociálním citěním, ve chvíli, kdy se vrací z vyhnanství i pouštního kočovného kmene a žádá svobodu pro svůj lid, budí dojem zarostlého pomatence, o jakých se ze zpráv dozvídáme v souvislosti s teroristickými útoky. Egyptské rány jsou vykresleny natolik sugestivně, že máme potíže vnímat Hospodina jako Boha milosrdného, zvláště když je stále znázorňován (On, nebo Jeho posel? Znamé biblické dilema...) postavou malého chlapce s podivně dospělými pomstychtivými řečmi. Kdysi Mojžíšův přítel, nyní rival, faraon Ramses, je vyličen jako zaťatý egoista přesvědčený o své výlučnosti, který nechce připustit prohru. Nemá nic z důstojnosti a moudrosti egyptských faraonů, vládců tisícileté říše: Nezralá postava projektující do minulosti dnešní pohled scénaristů na selhávající vládce. Nakonec jsme ze souboje mužských eg a ze všeho násilí tak unavení, že se katarze v podobě přejícné radosti u odchodu Izraelitů prostě nedostaví. Ale možná, že právě to má být poselství? Dost bylo ega?

Na závěr připomeňme, že dodnes je nejdůležitějším židovským svátkem Pesach, oslava odchodu z Egypta. Respektive oslava PROMĚNY OTROKŮ VE SVOBODNÉ LIDI, včetně popisu náročného procesu, kterým k tomu došlo. Generace otroků, při prvních potížích v poušti vzpomínajících na „egyptské hrnce“, musela zemřít a do Kanaánu se vrátila až nová generace, která otroctví nezažila. Poučný příběh v naší postkomunistické realitě. Ale na něj se už ve filmu nedostalo. **Terezie Dubinová**

Pesachové překvapení

V místě dnešní Pinkasovy synagogy v pražském „židovském městě“ stávala modlitebna, kterou nechal zbudovat muž jménem Pinkas. V židovské tradici o něm koluje příběh, který se odehrál o svátku Pesach a nejen z toho důvodu vám ho dnes chceme vyprávět. Tak jako spousta jiných historek po staletí tradicí uchovávaných, i tato pomáhala přežít v kritických dobách, posilovala důvěru v to, že poctivost se vyplatí, i když se to tak v dané chvíli nejeví, a především naznačovala, jak nečekané cesty si někdy „osud“ volí k prosazení svého záměru – tedy skutečnost, pro niž se jeví jako nanejvýš vhodný termín Boží rezie. Že Hospodin nezahraje na rozvrzané housle? Jen si poslechněte, jak Pinkas „v Boží režii“ nejen oslavil židovské Velikonoce se vším všudy, jak má být, ale ještě se stal jednou z nejváženějších postav své doby.

V jedné z krivolakých uliček pražského ghetta žil se svou rodinou chudý žid jménem Pinkas. Živil se tím, že kupoval obnošené šaty a zase je prodával, což jen taktak stačilo na přežití. Tento muž měl však jeden veliký dar – byl moudrý a sečtělý, neboť každý den dlouho do noci čítával ve starých spisech. A jelikož se zde

naučil poctivosti, přistupoval i ke své práci tak, že nikoho neošidil...

Jeho moudrost i čisté srdce zvláště oceňoval hrabě, který si ho často zval domů a rozmlouval s ním. A vždy při rozloučení mu věnoval nějaký peníz, aby mohl Pinkas se svou rodinou oslavit šabat po způsobu svých souvěrců. A Pinkas vždy vděčně

pozvedl oči k nebi a pravil: „*Děkuji ti, Hospodine, že neopouštíš své děti v bídě a v nouzi.*“ Hraběte po čase začalo mrzet, že Pinkas pomíjí jeho zásluhy, a rozhodl se štedrost omezit.

Bylo to těsně před židovskými Velikonocemi – Pesachem, kdy se musí každý obyvatel ghetta zaopatřit potravinami na osm

dní a podle předpisů vypít v prvních dvou večerech k nekvašenému chlebu čtyři poháry vína – kdy přišel Pinkas jako obvykle k hraběti. Když odcházel a očekával jako obvykle drobnou pozornost, hrabě se omluvil, že jej tentokrát nemůže obdarovat, protože se sám dostal do finančních potíží. V duchu si říkal: To jsem zvědav, jak se o tebe teď Hospodin postará.

Pinkas zesmutněl a sklíčeně odešel domů. Tam se zavřel do své komůrky a aby zapomněl na trápení a hlad, začal se do svých hebrejských knih. Ani zde však neměl klidu – o půlnoci se ozvala rána, sklo v okně se rozletělo a něco temného padlo na podlahu. Když si na předmět posvítil kahancem, zjistil, že je to mrtvá opice. Manželka bědovala, protože byla přesvědčena, že je chce někdo obvinít z krádeže vzácného zvířete a dostat do vězení. Oba uvažovali, co se zvířetem a usoudili, že bude nejlepší se ho beze stopy zbavit a rozhodli se zvíře roz-

řezat a spálit v kamnech. Ale co to? Břicho opice je plné zlatáků! „Hospodin nám pomohl! Čas chudoby je za námi!“ Pinkas Bohu opět poděkoval a celá rodina se mohla připravit na slavnostní večeři. Nakoupili víno, maso i šaty pro děti, vyzdobili si obydlí a radostně zasedli ke svátečnímu jídlu. Pinkasova žena si oblékla dlouhý řasnatý špencer a Pinkas kabát, na stole v okrouhlé cínové míse ležely macesy zabalené v plátně a na plátně byly obvyklé tradiční potraviny: křen, řeřicha, pečené vejce, kousek pečeně a nádobka se slanou vodou. Vedle mísy pak dvě předepsané číše s červeným vínem. Když šťastní manželé podle starého zvyku pozvedli mísu a odříkávali tradiční slova „*Toto je chléb bídy, jaký jedli naši otcové v zemi Mizrajim; kdokoliv je hladov, ať vejde a pojí s námi,*“ někdo zaťukal na okno a vzápětí vešel do dveří. „*To jsem jenom já, Pinkasi, jdu se podívat, jak slavíš svátek.*“ Hraběti pochopitelně neušlo,

v jakém přepychu se rodina nachází, a když se stařík zeptal, ochotně mu pověděl celý příběh. „*Hm, opice, to je zvláštní, mně právě před několika dny opice posla...*“ říká hrabě. „*Ted' už vím, proč byla poslední dny taková špatná a proč nakonec posla. Musela mě vidět, jak zkouším pravost mincí v zubech a napodobila mě, jenže peníze vždycky spolkla.*“ Pinkas zesmutněl, vstal a ze skříně vytáhl váček s penězi, aby ho hraběti vrátil. Ten mu však peníze, které si k němu našly cestu, nechal a odešel. Když se hrabě posléze ptal svých služebníků, přiznali, že mrtvou opici hodili k Pinkasovi, aby ho vystrašili.

A co se stalo s Pinkasem? Po čase byl zvolen primasem ghetta a v jeho domě si podávali dveře rabínové a učenci, jeho štedrá náruč byla otevřena pro chudáky a potřebné... On sám zůstal takový, jako byl vždycky, skromný a poutivý.

KB

Kazatelská cena Jana Husa

Ochranovská Evangelische Brüder-Unität vypisuje kazatelskou cenu Jana Husa „Pravda osvobozuje“. Finančně odměněna budou nejlepší kázání (v češtině i němčině), která v duchu Jana Husa budou zdůrazňovat pravdu evangelia, budou obecně srozumitelná, společensko-kritická a odvážná. Uzávěrka soutěže je 6. července 2015. Další podrobnosti najdete na www.ccsch.cz v rubrice „Nabídky“.

K poctě MJH

V rámci projektu Husovy Louny 2015 vás zveme do lounského sboru naší církve na provedení Oratoria Mistr Jan Hus. Účinkují Richard Pachman a Dita Hořinková.
V neděli 12. dubna v 16 hodin. HS

John McConnel a Den Země

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na besedu „John McConnel a Den Země“, která se bude konat v úterý 14. dubna od 17.30 h v přízemí kláštera Emauzy v Praze 2, Vyšehradská 49. O vzniku a významu Dne Země promluví dlouholetý ředitel Ekologické sekce České křesťanské akademie RNDr. Jiří Nečas. JNe

Putovní výstava v Krumlově

Putovní výstavu pro děti a studenty k 600. výročí upálení Mistra Jana Husa v Kostnici můžete až do 17. dubna zhlédnout v Městské galerii v Českém Krumlově. Další informace najdete na: www.prachatickonews.cz red

Jubileum sboru ve Vodňanech

Náboženská obec CČSH vás zve na jednodenní výstavu „90 let Husova sboru ve Vodňanech“ (1925 - 2015). Dne 5. dubna, Husův sbor Kampanova 479.

Josef Nožička

Vzácné rozhovory

Srdečně vás zveme na Vzácné rozhovory aneb osobní setkání Miroslava Matouše s...

- J. B. Foersterem
9. dubna 18.00 hodin
- Fráňou Šrámkem
16. dubna 18.00 hodin
- Petrem Bezručem
23. dubna 18.00 hodin
- Růženou Naskovou
30. dubna 18.00 hodin
- Fedorem Krchem
7. května 18.00 hodin

Husův sbor na Vinohradech, Farského sál, Dykova 1, Praha 10. Těšíme se na vás v NO Vinohrady.

red

Bohoslužby na Zderaze

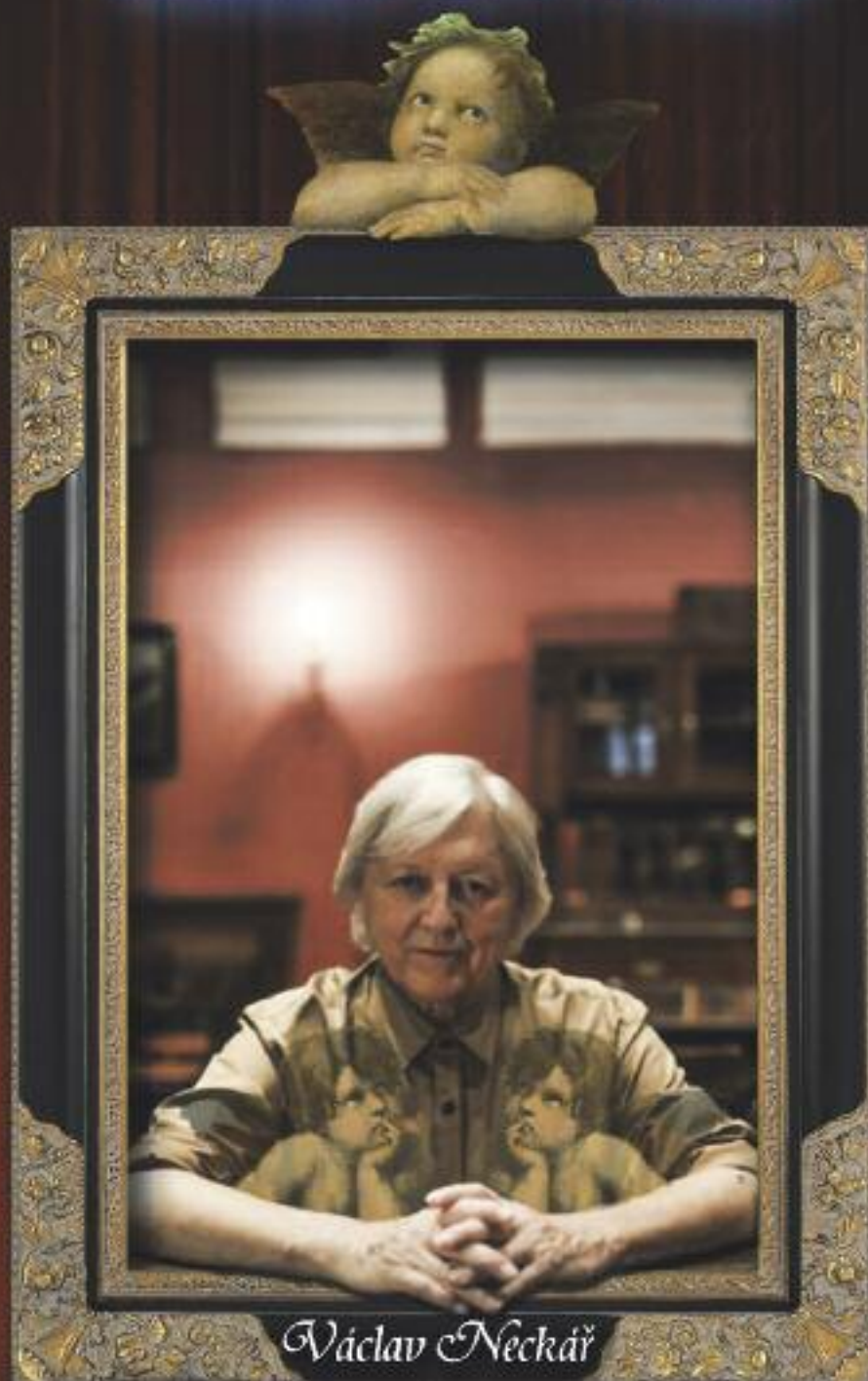
V neděli 15. března probíhala tradiční večerní bohoslužba naší církve v pražské diecézi. Tentokrát kostel sv. Václava na Zderaze navštívil proděkan Husitské teologické fakulty doc. Jiří Vogel, Th.D. Večerní bohoslužby v kostele sv. Václava na Zderaze se konají v neděli vždy od 19 hodin. Všichni jsou srdečně zváni.

- 12. duben - ThDr. Kamila Veverková, Th.D., společně s Mgr. Janou Špakovou, duchovní CČSH
- 19. dubna - prof. Ivana Noble, Ph.D.

Kateřina Merglová

MEZI SVÝMI

STŘEDA
22. 4. 19.30

Václav Neckář

VEŠTERKA V PROJEKTU
V BAZELI HONDA
HODRU XERO
NA INTERAKTU
WWW.VESTERKA.CO

Písňe z nového alba *Mezi svými (a nejen ty)* představí Václav Neckář na komorním koncertu v divadelním prostředí. Jedinečná příležitost potkat se s písničkami Václava Neckáře v důvěrné, osobité atmosféře, tváří v tvář a „mezi svými“. Po koncertě afterparty v divadelním klubu MANA s hlavním účinkujícím.